

Midnattsropet

Nr 13-14 1977 • Årg. 17 • Pris kr 2:50

Maranata • Du vår Herre kom!

Gå ut i hela världen —predika evangelium...

Mark. 16:15

Ur innehållet:

Rapporter från bibelskolan 1977

Intervju med Arne Imsen om Pilgrimsskolan

Röster från bibelskolan:

-Vi måste bryta upp från maranata-traditionen!

Text: Bo Högländer

Midnattsropet har samtalat med några bibelskoledeltagare. De redovisar här sina erfarenheter från en annorlunda men intensiv bibelskola 1977.

□ — Det är stor skillnad på den här bibelskolan och den bibelskola jag deltog i på Johannelund för några år sedan. Det är svårt att förklara varför, men jag tror att det till stor del beror på att vi inte bara läser och har lektioner utan även praktiserar. Alla kan vara med och göra en insats, allt efter förmåga. Så svarade Arne Andersen, 52-årig nord-norgebo från Ballangen då Midnattsropet en eftermiddag satt ned och samtalade med en grupp bibelskolelever och undrade hur de upplevde att vara med i denna något annorlunda bibelskola — inte bara med lektioner och bibelstudier, utan även praktiska insatser, hembesök hos äldre och sjuka, evangelisation m.m.

— Några generationsklyftor har inte existerat, fortsatte Arne, och trots att jag inte kunnat vara med lika mycket som andra på grund av sjukdom har jag mötts av förståelse. Det är bra att alla kan agera och vara med på ett enkelt och naturligt sätt i mötena.

Praktiskt arbete

— Det vara bra att lägga in praktiskt arbete och evangelisation på eftermiddagarna, tyckte Harry Norberg, den nitiske MR-kolportören från Norsjö.

Leif Halvarsson som tillsammans med sin fru Anette (båda 20 år) deltog under hela bibelskolan kunde instämma.

— Lektionerna tycker jag jag varit "ovanligt bra". För mig har det också varit roligt att få höra andra förkunnare än broder Arne Imsen också. Ernst Högländers lektioner har jag funnit mycket givande. Jag har börjat förstå faran med att bli enkelspårig och endast tänka i redan färdiga banor.

— Vi måste befria oss från alla hindrande traditioner, säger Andre Widén, som här syns tillsammans med far och mor och sin bror under ett möte i Brosalen, Stockholm. Fr v Ove, Robin, Andre och Maj Widén.

Johnny Andersen, 19, Ballangen, Norge: Det har varit välsignat och väckande. En del ovanliga inslag har förekommit, som t.ex. när Ernst Högländer, för att belysa en detalj i sitt bibelstudium kraschade en spegel.

— Efter Ernsts bibelstudium har jag förstått vikten av att uppmuntra syskonen även i små vardagliga ting — att allt är gudstjänst om man gör det för Herren, kommenterade Anette.

Leif: Jag tror att Apostlagärningarna (som både Arne Imsen och Ernst Högländer berört i sin undervisning) nu är oerhört aktuellt! Förut fann jag inte Apostlagärningarna så där märkvärdigt, men nu förstår jag att det finns ett djup i boken. Gud vill leda oss i den världen!

Andre Widén, 20, Pilgrimsfolket i Örebro: Jag upplever detsamma. Som Ernst nämnde om i ett av sina bibelstudier — vi måste bli befriade ifrån alla hindrande traditioner, även "maranata-traditioner".

Vi har fått en traditionell bild av hur mötena ska vara o.s.v. Men vi ska ju alltid fira gudstjänst!

VAD ANSER NI OM BIBELSKOLANS PRAKTISKA OCH EKONOMISKA UPPLÄGGNING?

Arne: Genom att alla kan hjälpa till att stödja ekonomiskt genom att delta i olika arbeten kan ju även den som inte har så god ekonomi vara med . . .

Anette: Det är bra att alla lär sig att ta ansvar.

Pepparkakor

TYCKER DU DET ÄR ROLIGT ATT SÄLJA PEPPARKAKOR?

— Nej, det är jättejobbigt. Men jag vill hjälpa till. Och det är inte bara försäljning, utan också evangelisation.

Johnny: Sista gången jag var ute och sålde, gick det ganska bra för mig, men ibland händer det att man inget får sälja. Men då får man ju i alla fall inbjuda till möten på Gamla Bro . . .

Leif: Jag tror inte att det är allas uppgift att alltid sälja pepparkakor. I och för sig är det nog nyttigt att alla får pröva det, men jag tror inte att det bör

bli någon heltidssyssla för alla. Alla har inte samma förutsättningar.

Berno Widen, Fridsfolket, Karlstad (lång, glad och 16 år): Ibland är det roligt, ibland jobbigt med pepparkakor. För nästan alla kunder brukar jag dock få tillfälle att berätta om vårt arbete.

HUR HAR NI UPPLEVT STORFAMILJSGEMENSKAPEN HÄR?

Gustaf Larsson, 74 (!), Myrhult, Västergötland: Jag tror att storfamiljen med dess gemenskap kommer att prägla hela vår verksamhet. Gud håller på att upp-
rätta sitt folk. Vi håller på att bli ett hjärta och en själ, som bland de första kristna.

Leif: Husmötena har varit speciellt fina, avslappade och gemytliga.

Sylvia Karlsson, Kosta, Småland: Man kan vara sig själv här. För mig har det varit oerhört givande att få hjälpa till i Pilgrimsboden med prismärkning av kläder, expediering och annat. Jag har trivts.

Ständig gemenskap

Anette: Här tvingas man delta i gemenskapen dygnet runt. För, i den församling Leif och jag tillhörde i Västerås, räckte det med att besöka ett och annat möte och sedan gick var och en hem till sitt...

Arne: Den här formen av gemenskap är oersättlig för mig.

VAD VÄNTAR NI ER AV FRAMTIDEN NU EFTER BIBELSKOLAN?

Johnny: Alla tänker väl tjäna Gud. Det borde ju vara alla de troendes framtid.

Berno: Jag kommer att stanna kvar i Karlstad tills vidare. Vi ska resa runt på marknader, träffa folk vittna och sälja pepparkakor. Min framtid är storfamiljemarknader, träffa folk vittna och sälja pepparkakor. Min framtid är storfamiljen och arbetet för evangelii framgång.

Leif: Vi hoppas att kunna komma in i eller bilda någon storfamilj i Västerås. Med evangelisation som utgångspunkt. Jag skulle helst vilja sluta mitt jobb på SJ-verkstaden, där jag sysslar med växling av vagnar. Visserligen är jobbet också ett evangelisationsfält, men det är svårt att gå in för båda sakerna på en gång.

— För mig kom trons konsekvenser i samband med att jag mötte Maranata-

budskapet, berättar Leif, som numera samlas i olika hem tillsammans med en skara syskon som gått utanför lägret och gemensamt vill tjäna Herren.

— Förut gick det an att leva helt störningsfritt mitt i en församling, bara komma på ett och annat möte — en sorts halvhjärtad kristendom.

Andre: Med tanke på det allvarliga i Arne Imsens senaste budskap, om de lagar som hindrar de väckelsekristna att verka fritt i realiteten tror jag nu att vi måste börja gå en rak väg, utan kompromisser.

FÖR DIG ÄR VÄRNPLIKTSFRÅGAN AKTUELL. HUR KOMMER DU ATT HANDLA?

Skall mönstra

— Jag skulle ha infunnit mig för mönstring redan för några månader sedan, men har inte gjort det. För mig är det omöjligt att försvara att man lär sig döda "för ett gott syfte", som det heter.

— Det går inte att försvara våldet, varken ideologiskt, praktiskt eller som system!

— En välsignad och väckande bibelskola, tycker Johnny Andersen, här tillsammans med Arne Andersen, Ballangen.

Sylvia: Efter den här bibelskolan hoppas jag kunna komma till den plats där Herren vill att jag ska vara och tjäna honom.

— En längre tid har två platser funnits i mina tankar: Norge och Norrland. Under bibelskolan här bad jag till Gud om visshet var han ville att jag skulle tjäna honom. Och redan i samma bibelstudium nämnde syster Doris om Norrland och jag upplevde Guds kraft över mig i samma stund.

BLIR DET KANSKE NORSJÖ?

— Vem vet, jag hade faktiskt tänkt prata med vännerna där om deras arbete, bokcafeet...

Arne: Jag hoppas kunna evangelisera och vittna mer på min hemort efter den här tiden. Jag har verkligen sporrats här då vi varit ute på gatorna med traktater och träffat människorna och fått vittna om Jesus Kristus.

— Man har i sanning fått se behoven och tvingats erkänna att vi behöver mer av Guds kraft, den kraft apostlarna hade. Men då får vi också vara beredda att kanske gå i fängelse.

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen. Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 2:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering

PILGRIMSBODEN

PILGRIMSHEM, gästrum

KLARA TONER, bok- och musikaffär

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel. (vaxel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen...

Tel. 08/21 55 87

(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1977.

Peter Ögren:

Den kristne och rättssamhället

Det finns frågor som kallas för medborgarrättsfrågor. Kan kristna som tar avstånd från politisk verksamhet syssla med sådana frågor? I konkreta situationer tvingas levande kristna ta ställning och uttala sig eller handla i just de frågorna. Det 20:e århundradets globala samhälle är inte likadant som det första århundradets romerska statssamhälle. Men för den kristne är det samma kamp. Vi vet hur de kristna bemöttes då, men hur är det nu?

I första hand skall vi inte kämpa för att få världens erkännande och medborgarliga rättigheter. Om det är det som är motivet för att ta upp frågorna om mänskliga rättigheter så har vi hamnat i en annan ställning och kamp än den urkristna församlingens och apostlarnas. Vårt motiv och vår målsättning är naturligtvis att i ödmjukhet förverkliga de direktiv som Gud själv ifrån högsta instans har givit hela mänskligheten. Där handlar det bara om att åtylda order i den underbara och fasta förvisningen att kärlekens Gud aldrig syftar att skada utan endast till det allra bästa för alla människor.

Här måste vi naturligtvis bara lyda order utan att fråga om konsekvenserna eller rådgöra med de lägre instanserna som råder här på jorden. Varken människor eller änglar har någon rätt att gå emot Gud och kräva ordervägran av någon annan. Vi handlar därför att kärlekens kraft tvingar oss.

Men varför då ta upp frågan om medborgarrätt överhuvudtaget? Det finns idag människor som kämpar för medborgarrätt i diktaturstater. Så gjorde man också i Sverige under arbetarrörelsens kamp i början av 1900-talet. Målet man har är att uppnå medborgarliga och mänskliga rättigheter. En politisk kamp och ett politiskt arbete. Det arbetet och den kampen kan inte vi kristna gå in i. Det vill säga, vi kan inte alliera oss med dem. Men vi måste ge dem rätt och vårt moraliska stöd. Annars gör vi kyrkans urgamla misstag att vara urkonserverativ där den skulle vara revolutionär.

Parallellt med den politiska rörelsen

kämpar den kristna församlingen sin egen kamp. Syftet och målsättningen är till sin art och karaktär helt skild från allt annat inklusive politiken. Det finns ingen möjlighet att förena de båda. En av konsekvenserna den kristna kampen för med sig blir exakt densamma som medborgarrättskamparnas. Mänskliga och medborgarliga rättigheter uppnås nationellt och internationellt.

Baptisternas kamp

Från arbetarrörelsen i seklets början har vi ett exempel. Kampen då gällde deras samvetsfrid, mötesfrihet, tryckfrihet, religionsfrihet etc. Vid samma tid började kristna återupptäcka och förkunna det bibliska dopet, enkla mötesformer utanför kyrkans ramar och mycket annat som finns i Guds ord. Självklart började man i ödmjuk glädje förverkliga allt detta man läste om i bibeln. Det kunde ju inte skada eller orsaka något som var till men för någon människa. Det var bara ett problem. Kyrkan och staten förbjöd detta. Utan att låta sig hindras av detta satte dessa "baptister" i verket vad man visste vara rätt och riktigt. Det resulterade i bötesstraff, fängelsestraff och i något fall landsförvisning. Man lydde Gud. Det var inte frågan om det var juridiskt tillåtet eller inte. Motivet, syftet och målsättningen var Guds förhålligande, människors frälsning och församlingens uppbyggelse. Alltså något helt annat än de politiska kamparnas.

I en totalitär och diktatorisk situation så blev naturligtvis kampen för denna målsättning samtidigt en kamp för de medborgarliga rättigheterna. Arbetarrörelsen hade en avgörande betydelse för Sveriges folk och den kristna församlingen. Lika säkert är det att den kristna kampen hade en direkt avgörande betydelse för de resultat politikerna uppnådde i medborgarrättsfrågorna.

Vaksamhet nödvändig

Vi förstår hur nödvändigt det är att ta upp frågorna om de mänskliga rättigheterna och medborgarrätten. Det krävs insikt och vaksamhet för att inte falla in i den politiska verksamheten. Det är inte vår uppgift. Vi skall inte alliera oss med någon eller några politiska grupper. En annan risk är att vi förbiser det faktum att den kristna striden nödvändigtvis måste föra med sig att det blir en kamp för dessa grundläggande rättigheter. Vi får inte bli passiva och konserverativa så att vi allierar oss med det nuvarande samhället och status quo.

I vårt nuvarande samhälle är situationen givetvis en annan än vid seklets början. Vi menar att det är ett rättssamhälle i dag. Sverige är ett världssamvete. Sverige är med och kämpar för mänskliga rättigheter i andra länder där man menar att det inte har uppnåtts. I en sådan situation borde det ju vara en självklar sak för varje medlem i den kristna församlingen att inta sina rättigheter och förverkliga den urkristna församlingens ideal.

Men är det verkligen så? Eller finns det fortfarande områden som innebär en likadan kamp som baptisterna fick utkämpa om vi börjat förverkliga dem? Finns förutsättningarna för att vi konfliktfritt skall kunna fungera som urkristen församling i det nuvarande samhället? Vi tror inte det utan fastmer att det kristna kampen i det globala samhället av idag samtidigt är en ideell kamp för mänskliga rättigheter. För oss kristna får det konsekvenser av olika slag beroende på i vilket land vi bor.

I en icke-rättsstat tvingas församlingen under jord. Den blir föraktad, förföljd och martyr. Här råder ingen tvekan om att det inte existerar några rättigheter för de kristna.

I en rättsstat fungerar församlingen över jord och på ett annorlunda sätt. Den är hela tiden tvingad att handla på ett sådant sätt att påståendet om att man är ett rättssamhälle blir prövat. Inte i debatter och diskussioner utan i

konkreta situationer. Naturligtvis handlar man inom ramen för det som är ett äkta rättssamhälles grundval och de mänskliga rättigheterna.

Är Sverige ett rättssamhälle?

Påståendet att Sverige är ett rättssamhälle förnekar vi. Vi tror inte det. Har vi rätt eller fel? Det är det vi skall pröva. Vi tror att vi har rätt. Vi tror inte att det är några känslor eller religiösa floskler som bedrar oss. Det kommer att bevisas då det får tillfälle att provas. Provas gör det då vi ödmjukt och kärleksfullt handlar i överensstämmelse med Nya testamentets människovänliga livsbefrämjande lära. I oskuldsskugga och nykter tillit till att våra myndigheter och medmänniskor uppriktigt står fast vid sin bekännelse till de mänskliga rättigheterna begär vi handlingar som är ett direkt krav på att samhället skall handla i överensstämmelse med sina intentioner och bekännelser. D.v.s. vi handlar lugnt i överensstämmelse med samhällets försäkran att vi inte har något att frukta.

Om konfrontationen kommer så står samhället för den i sin iver att testa vad vi gör. Om konfrontationen förlängs i en rättslig prövning så står rättssamhället för den. Om det blir en fällande dom så står det samhälle som skenbart varit ett rättssamhälle för den domen. Då lever vi i ett rättslöst samhälle.

Vi misstänker detta, men vi handlar inte på grund av våra misstankar. För att få rätt. För att bevisa våra misstankars riktighet. Det vore en dålig motivation. Vi vill inte låta misstankarna eller bitterhet mot något vara drivkraften för vår kamp. Vår högsta önskan är att våra misstankar genom våra handlingar skulle bevisas vara helt felaktiga. Vilken oerhörd glädje det skulle bereda oss! Då är ju en del av målet uppnått.

Vi handlar i kärlek till Jesus, bröder och systrar samt övriga medmänniskor. Målet är alltid detsamma oavsett omständigheterna. Konfrontation och strid är aldrig vårt mål. Sådant är endast nödvändigt emot andliga makter och i den mån andra människor direkt angriper oss. Den mänskliga konfrontationen står inte vi för då vi kommer som Guds sändebud. Den står samhället och fientligt sinnade människor för.

Gemenskapens villkor

Av Stina Fridolfsson

Det är egentligen en fruktansvärd situation vi lever i. Luther hade vissa saker väldigt klart för sig. Exempelvis att våra värsta fiender är djävulen, världen och vårt eget kött. Och dessa makter opererar förkroppsligade på ett plågsamt och närgånget sätt.

Jag erinrar mig ett bordsamtal på sereringen, Gamla Bro. Det var tal om schismer mellan olika kristna, och funderingar omkring orsakerna. Då tog Arne Imsen fram papper och penna och ritade upp något som liknade en måltavla: Här i centrum har vi Jesus. I cirkeln närmast honom har vi en väldigt levande och varm församling. I cirkeln utanför en inte fullt så livaktig. Cirkeln därutanför en församling som kan kallas ganska ljum. Ytterst har vi de mest sekulariserade. Men i varje sådan här cirkel har vi två kategorier människor. Den ena kategorin är de som hela tiden söker en allt djupare gemenskap med Jesus. Som inte har något annat för ögonen än att leva för Jesus. Underligt nog finns i samma grupp människor som har annat för ögonen. Som egentligen strävar ut emot periferin. De har fått annat i blickfånget än Jesus och tjänsten för honom.

I den här skissen får vi alltså i varje "cirkel" omkring Jesus rita upp två rörelseriktningar för människorna. En inåt mot centrum, och en ut mot periferin. Och andlig gemenskap knyts inte självklart inom gruppen, utan den bestäms av människornas rörelseriktning. Den som vill leva helt för Jesus kan inte ha gemenskap med den som strävar utåt

och vill engagera sig i vad denna värld har att bjuda på. På detta sätt kommer ett gemenskapsband att upprättas rakt igenom alla samfundsgränser och partier. Det som är avgörande för att gemenskap ska kunna upprättas, är att man har samma rörelseriktning. Alla som söker sig närmare Jesus Kristus, kommer att känna igen varandra just på grund av sin gemensamma målsättning.

Ljusets gemenskap

Så har man så många funderingar. Vissa människor får man ju aldrig riktigt kontakt med. Johannes första brev talar om ljuset och mörkret. Om att det gäller att vandra i ljuset. För Gud är ljus, och intet mörker finnes i honom. Någon gemenskap med Gud och syskonen är otänkbar, om man inte vandrar i ljuset såsom han är i ljuset. Dessutom talar brevet om att den som älskar Gud, han älskar Guds barn. Ja, kärleken till bröderna är det yttre beviset på att vi älskar Gud. "Vi vet att vi hava övergått från döden till livet, ty vi älska bröderna." Och, tvärt om: "När vi älska Gud och hålla hans bud, då veta vi, att vi älska Guds barn."

Men Johannes första brev betonar lika kategoriskt villkoren för barnaskap, broderskap och gemenskap: "OM vi vandrar i ljuset såsom han är i ljuset, så hava vi gemenskap med varandra, och Jesu, hans sons blod, renar oss från all synd." Det finns ingen bok i bibeln som är mig så allvarlig som Johannes första brev. Johannes brukar omtalas som kärlekens apostel. Han skriver ju också så underbart om kärleken, och vikten av att vi älskar varandra.

Men egentligen uttalar ju Johannes en fruktansvärt, radikal, kategorisk och omutlig dom: "OM vi vandrar i ljuset . . ." Detta är villkoret. Den som inte vandrar i ljuset är utanför både kärleken och gemenskapen som Johannes talar om. Och skaran decimeras till den lilla hop, de trängda fåren som vill vara med i hjorden som följer lammets vart det går. De som vill vandra i ljuset såsom han är i ljuset.

Ljus kan inte på något sätt ha gemenskap med mörker. Det lyser i mörkret.

Forts. på sid. 18

Prenumerera nu för 1978!

I detta nummer medföljer ett inbetalningskort som gäller prenumerationen för nästa år.

Midnattsropet kommer år 1978 ut med 16 nummer. Lösnummerpriset höjs samtidigt till 3:— medan prenumerationspriset förblir oförändrat 45:— för helår, 23:— för halvår och 12:— för kvartal.

Vi är tacksamma om Du sänder in prenumerationsavgiften så fort som möjligt. Det underlättar nämligen väsentligt vårt arbete.

Tack på förhand!

Han sände dem ut...

Och han kallade tillhopa de tolv och gav dem makt och myndighet över alla onda andar, så ock makt att bota sjukdomar. Och han sände ut dem till att predika Guds rike och till att bota sjuka. Och han sade till dem: "Tagen intet med eder på vägen, varken stav eller rånsel eller bröd eller penningar, och haven icke heller dubbla livklädnader!"

Predikan av Arne Imsen

Jesu sändebud fick en unik utrustning. Den var väsensskild från allt annat. Den kunde inte hämtas upp vid något seminarium. Man kunde inte läsa sig till den, därför att den var en speciell, helt utomordentlig utrustning. Man skulle nämligen umgås med övernaturliga krafter och förmedla gudsríkets kraft.

Vi läser om att i urkristen tid fanns apostlar, profeter, herdar, evangelister och lärare. Deras uppgift var att göra församlingen skicklig att utföra hans tjänarevärv: att uppbygga Kristi kropp. Övernaturliga krafter skulle transformeras in i församlingen och genom församlingen bringa ljus och liv över mänskligheten.

Man hade denna ordination och kunde genom under och tecken legitimeras Guds rike. Inte bara proklamera, men också demonstrera dess kraft, och vi läser om det i Skriften.

När vi beder om redskap och arbete, måste vi bedja om arbetare som är övernaturligt utrustade. Men en övernaturlig utrustning kan exploateras i ett själviskt syfte, så att man koncentrerar uppmärksamheten till sig och bygger upp någonting omkring sig själv. Man kan till och med bli förmögen genom en övernaturlig gåva — om man har sinne för det. Den som blir rik på evangelium är en bedragare, och det spelar ingen roll om han är svensk eller amerikan. Ty Jesu vittnen måste underordna sig den ställning Jesus själv hade. Han sade:

— Rävorna hava kulor och himmelens fåglar hava nästen, men människosonen har ingen plats där han kan vila sitt huvud.

Ju längre in i Guds fullkomliga plan man kommer, desto mer upplever man fattigdomen som en ynnest. Man upplever att det är nåd dag för dag, på samma sätt som Jesus, att vara beroende av Fadern. Jesus hade ingen åsna. Han hade heller ingen sal där han kunde bereda en måltid. Han fick låna en. Jesus hade ingenting av det närvarande att erbjuda. Han blev erbjuden allt, men

han sa nej, och sa ja till Guds fullkomliga vilja.

Grunden för människovärdet

I världen byggs människovärdet upp efter speciella normer. För det första sker det efter namnet och släkten. Det är inte likgiltigt vilket namn man har och vilken släkt man är född in i. Massor av människor är födda till rikedom och makt, ekonomisk makt, religiös makt och politisk makt. Det får därigenom sitt speciella värde i världen. Det ligger ett väldigt värde i att vara född i slottet och släkt med kungen. Man behöver inte vara kronprins eller ens prins för det. Det räcker med att man rör sig i hovets närhet, så har man genom detta privilegier.

Men det är inte bara namnet och födseln som ger oss värde i världen, utan det är också vår bildning. Även om vi försöker på alla sätt sopa igen klyftorna mellan skikten, så är det en väsentlig skillnad mellan att röra sig i socialgrupp 1 och i socialgrupp 3.

I socialgrupp 1 har man möjligheter att få bildning, och man sätter sin ära i att få in sina barn vid universiteten. Det är bildningen som ger värde. Karriären är ett tredje exempel på ting som ger värde och glans åt tillvaron liksom människovärde och självförtroende.

Egendom ger också värde. Det är en sak att bo i ett rum med kokvrå, och en annan att bo i en sjurumsvilla. Det är en sak att ha ett litet torp, och en annan att ha ett stort lantbruk. Det är skillnad mellan att ha en ko och mjölka för att få till sitt eget behov, och att ha 150 kreatur som ger tusentals kronor om dagen i inkomst. Det är värdemätare och ger självförtroende. Egendomen ger värde, och vi vet hur grannar på samma gata tävlar med varandra för att få den bästa och vackraste trädgården och det finaste huset.

Det är en väsentlig skillnad mellan att ha läst vid universitetet vid Cambridge i London och ha gått på Pilgrimsskolan. Där är helt skilda värderingar. Det är inte säkert att man blir advokat, läkare, ingenjör eller byrådirektör i Pilgrimsskolan. Men sannolikheten talar för att man blir frälst och frigjord, en martyr och ett Herrens vittne. Det innebär inte att man blir lottlös och utan lön. Det innebär bara att man får vänta på avlöningsdagen. Man får vänta på förhärli-gande till den dag då allt kommer att utbetalas efter rättvisa normer. Det kommer att utbetalas vid hedersdomstolen som himlen har rest, Kristi domstol.

Det är inte säkert att man får doktorshatt vid Pilgrimsskolan, men man kanske får smädedräkten på sig och korset. Så småningom kommer man att få kronan.

Det är en väsentlig skillnad mellan att vara biskop i svenska kyrkan och ett maranatavittne som står på torgen och ropar: Jesus kommer! Det har ett väldigt värde att vara biskop i en stor kyrka och ha ett ämbete med guldkors och andra symboler.

Vi kan fortsätta område efter område, och vi upptäcker att det finns flera ting som ger människorna värde i tillvaron. Kläderna ger värde och makt. Det är därför vi är så angelägna om att få moderna kläder. Genom att ha moderna kläder blir vi uppmärksammade, kanske också beundrade. Det finns många ting som ger mervärde och självförtroende.

Inga yttre maktmedel

Men Jesus vänder upp och ner på våra värderingar. Först avrustar han lärjungarna, det som ger dem självförtroende och värde i tiden. Allt som hägrar, fångar, drar, imponerar, duperar och förför. Han tar alltsammans ifrån dem. De får inte ens ha två mantlar, två par

skor, och de får inte ha ränsel med sig. De får inte hamstra något. De får inte ha guld eller silvermynt. De får inte heller ha vapen, ty de representerar ingen inomvärldslig makt och får inte ha inomvärldsliga maktmedel till sitt förfogande.

Det finns en falsk religiositet som har som sin huvudsakliga uppgift att skruva sig i alla de maktmedel som världen över huvud taget förfogar över. När Petrus sade: "Silver och guld har jag icke", så var det ingen lögn. Det var en verklighet. Han borde ha haft ganska mycket, eftersom han alldeles nyss hade varit med om den väldiga väckelse som gjorde att många kom och lade ner förmodenheter vid hans fötter. Han kunde ha sagt där i helgedomen: "Vi ska ta hand om dig på vårt hem, vi har medel och resurser till det."

Vill vi ha den närvarande tidsålderns härlighet, så kommer det att erbjudas, men det är en korslös härlighet. Vill vi ha korsets härlighet, så kommer Herren att för oss upp på sina höjder och ge oss sina visioner. Då kommer vi att se världen på ett nytt sätt. Då kommer vi inte att jaga världens rikedomar. Då kommer vi att jaga själarna för att vinna dem för Guds rike.

Innan Jesus kom till korset var han uppe på berget och visades all jordens härlighet och blev erbjuden den av frestaren. Han sade nej, och hänvisade till vad Ordet sade, och så gick han till korset. Efter korset tog han med sig lärjungarna upp på berget och visade dem hela världen och sade:

— Mig är given allt makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut i hela världen och gören alla folk till lärjungar!

Tänk, att bli befullmäktigad med korsets kraft! Inte iklädd världens härlighet, maktmedel och resurser, men bli iklädd korsets kraft och stämplad och märkt av korset i denna djupa förening med Jesus i hans lidande, men också i hans uppståndelse.

Härlighet utan kors

I Uppenbarelseboken finns motsatsen. Där finns alla komponenter från den mest renodlade materialism till den mest utomvärldsliga spiritism. Vi möter det i övernaturliga manifestationer, men det är en härlighet och kraft utan kors. Det är ett sken.

Vi möter i Uppenbarelseboken beskrivningen på den ohyggliga makten som har en våldsam förmåga att duperas oss. Vi blir lätt påverkade av monumentaliteten, stabiliteten, styrkan och makten synliggjord i olika företeelser. "Sedan förde han mig i anden bort till en öken. Där såg jag en kvinna som satt på ett scharlakansrött vilddjur, fulltecknat med hädiska nman, och det hade sju huvuden och tio horn." Upp. 17:3.

Här finns både mysticism, magi och besvärjelse representerat — allt som

finns inom det religiösa området. Och allt som finns inom det materiella, fysiska, kulturella, politiska och sociala området. Allt finns här i en oerhörd blandning uppbyggd med en otrolig skicklighet. Vi läser i Upp. 17:4-5, 8-9:

"Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och glänste av guld och ädla stenar och pärlor, och i sin hand hade hon en gyllene kalk, full av styggelser och av hennes otukts orenlighet. Och på hennes panna var skrivet ett namn med hemlig betydelse: "Det stora Babylon, hon som är moder till skökorna och till styggelserna på jorden." - - - "Vildddjuret som du har sett, det har varit och är icke mer, men det skall stiga upp ur avgrunden, och det går sedan i fördärvet. Och de av jordens inbyggare, vilkas namn icke från världens begynnelse äro skrivna i livets bok, skola förundra sig, när de få se vildddjuret, som har varit och icke mer är, men dock skall komma.

Här gäller det att äga ett förstånd med vishet. De sju huvudena äro sju berg, som kvinnan tronar på. De äro ock sju konungar, fem av dem hava fallit, en är, och den återstående har ännu icke kommit, och när han kommer, skall han bli kvar en liten tid."

Berg som kvinnan tronar på — det är en symbol för den fullkomliga makten. Fullkomnad i sin ondskefullhet.

I kapitel 19:1-2 ser vi en himmelsk triumf: "Sedan hörde jag likasom starka röster av en stor skara i himmelen, som sade: "Halleluja! Frälsningen och äran och makten tillhöra vår Gud. Ty rätta och rättfärdiga äro hans domar, han har dömt den stora skökan, som fördärvade jorden genom sin otukt, och han har utkrävt sina tjänares blod av hennes hand."

Skökoreligiositeten

Upprinnelsen till allt fördärv som existerar i tiden är skökoreligiositeten. Det finns inte ett område där denna skökoreligiositet inte har satt sina djupa och allvarliga spår. Den har brutit sönder allt normalt och ersatt det med det onormala och onaturliga. Den har framför allt skadat normala och riktiga gudrelationer och lett också väckelserörelserna succesivt in under sitt välde. Den renaste väckelseförsamlingen har förvandlats till skökokyra som har gått i armkrok med världen och med staten och tjänat världens makter och herrar och fått skökolön för det. Där har de kristna varit alldeles för passiva, och de som har gått emot detta har fått utgjuta sitt blod. Alla gånger har det inte varit en fysisk död. De har dödats på ett psykiskt sätt. Utmanövrerats och utstöts ur samhället. En del har förtidspensionerats, sinnessjukförklarats, och har fått tillbringa tider i isolering till och med bland sina nära och kära, därför att de har varit missförstådda, plågade, och därför att hela deras liv varit en protest emot dessa förhållanden. De har vägrat acceptera skökoreligiositeten, de har sett Lammet

och vikt sina liv för att följa Lammet vart det går.

Har ser vi ingen prunkande härlighet som kan tänkas fägra och tilltala det mänskliga sinnet. Hörselintryck genom kultur, konst och musik, genom sociala förordningar, politik, o.s.v. Jesus säger att om vi under alla förhållanden ska kunna bli hans vittnen, måste vi gå en helt annan väg.

När Jesus säger: "Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder arbetare till sin skörd." då har jag tänkt: Männe inte en stor del av det här arbetet egentligen är ett arbete med arbetaren själv. Det är inte lätt att gå Jesu väg. Man kommer utan någon ordination, man har inte ett papper, ingen examen, inga yttre ting som man kan förankra sig vid eller som kan ge människorna förtroende.

En stor del av vår tid åtgår för att lösa sociala frågor. Frågor för instruktörer, predikanter och pastorer. Det handlar om löner, bostäder och försäkringar, pensioner, frågor som pockar på sin lösning.

Kraft ifrån höjden

Vad vi som Herrens vittnen i den här tiden mer än någonsin behöver är en utomordentlig utrustning. Framför allt frimodighet och kraft från höjden. Vår uppgift är väl inte att förvandla församlingen till en motsvarande bit av det profana samhället, liksom överfört på det religiösa samhället. Det kan inte vara vår uppgift att skapa sådana system. Det måste istället vara vår primära uppgift idag att bli utrustade med Guds kraft.

Men då måste vi först förstå det andliga skeendet, så att vi kan skåda igenom attityder och se det som ligger bakom det yttre skeendet och mönstret. Vi måste få de medel och instrument som kan lösa de inre problemen som finns i det djupa folkskiktet och i folksjälen. Men då kommer konflikten för då måste vi spränga idyllen som finns, och komma fram till en helig realism. Det kanske måste börja med att vår idyll ruineras och måste brytas sönder.

Icke en i lärjungaskaran var sjuk, alla var friska. Det var ingen sensation när lärjungarna kom tillbaka och berättade att till och med de onda andarna var dem lydiga. Då sade Jesus att det skulle de inte ta som något utomordentligt sensationellt. Det var inte där det stora satt. Det stora satt i att deras namn var skrivna i himmelen.

Är du mantalsskriven i himlen, då har du medborgarskapets rättigheter. Då ska du inte förvänas över att andarna är dig lydiga och att sjukdomarna viker och människor upplever helbräddagörelse. Det tillhör Guds rike att människor skall vara friska.

Det stora och underbara är att vara medborgare i ett nytt rike. Inte bara associerade till ett nytt rike, utan äga

Forts. på sid. 18

■ Juan Carlos Ortiz blev känd i samband med den karismatiska väckelsen i början på 70-talet. Under Lausanne-konferensen väckte hans förkunnelse uppmärksamhet också hos kretsar i de stora och etablerade kyrkorna. Sedan dess har han rest på inbjudningar från de mest skilda kyrkor över hela världen. I Kenya talade han tillsammans med Billy Graham. Och under Kyrkornas Världsråds möte i Nairobi var han inbjuden som rådgivare och ledare för en bibelstudiegrupp.

Ortiz har sin bakgrund i pingstväckelsen i Argentina. 20 år gammal var han Tommy Hicks medarbetare under dennes kampanj i Buenos Aires 1955, då ända upp till 400 000 personer kunde delta i mötena. Ortiz arbetade därefter som evangelist och förkunnare i en pingstförsamling, ansluten till Assemblies of God. Samfundet bröt dock med Ortiz under uppseendeväckande former, då denne rycktes med och engagerades i den karismatiska väckelsen.

Fråga till

JUAN CARLOS ORTIZ:

-Skall inte en andedöpt katolik lämna sin kyrka?

Juan Carlos Ortiz är känd över hela världen som en intensiv och medryckande förkunnare. Han har samtidigt blivit mycket omstridd för det budskap han fört fram.

Under september månad fick Maranataförsamlingen i Stockholm förmånen att välkomna Ortiz till en fyra dagars

mötesserie. Sista dagen arrangerades också en frågestund på Gamla Bro, då vem som helst fick ställa frågor till Ortiz i de kontroversiella ämnen han tagit upp. Midnattsropet refererar här vad som sades.

Om man blir andedöpt och förnyad i en ljum församling, skall man då stanna kvar eller gå vidare till en varm församling?

— Om alla som blir förnyade lämnar sina gamla sammanhang och förenas, kommer de att bilda ett nytt samfund vare sig de vill det eller ej. Stannar de kvar i församlingen kan förnyelsen sprida sig inom den. Kan man förbli som en surdeg i den degen, då skall man stanna. Om inte, kommer församlingen att kyla ner en. Då måste man flytta till en annan församling, där man kan fungera bättre. Frågan är egentligen: Vill vi ha förnyelse i den församling som finns, eller vill vi starta ett nytt samfund. Min uppgift är att föra in förnyelse i den församling som redan existerar.

Om en katolik blir andedöpt, skall han då stanna kvar? Om inte, vart skall han gå?

— Vi pingstvännar har våra "jungfrumarior" och våra påvar värre än Vatikanens. Låt oss inte tänka att vi har rätt och de andra har fel! Om Gud kan älska oss med våra felaktigheter så kan han också älska katoliker. Kan Gud inte förlåta oss kan han heller inte frälsa en katolik.

— Låt oss anta att du är baptist. Baptisterna säger att du måste tro på Kristus. Men de menar inte Kristus enbart utan Kristus plus baptistdoktrinen plus baptistsamfundet. Den dagen du slutar tro på det som baptistsamfundet säger att du skall tro på, blir du utesluten därför att du har förkastat deras

jungfru Maria. Deras jungfru Maria är själva samfundet. Vi ser således vad andra inte får göra men inte vad vi själva gör.

— En broder skrev en gång en bok emot Arild Edvardsen, som var en gudsmän. Det var värre än att tillbedja en avgud. Om Gud kan förlåta det, kan Gud också förlåta en katolik.

— Vi ser synderna som finns hos de andra men inte synderna hos oss. Jag har funnit att vi har lika många synder och lika många felaktigheter i läran som katolikerna. Jag älskar inte katolikerna p.g.a. att jag tror att de har rätt. Jag tror idag att de har lika fel som jag trodde att de hade för 20 år sedan. Min upptäckt idag är att också vi har fel. Innan jag tar ut det lilla grandet ur deras ögon, måste jag ta ut bjälken ur mitt eget öga.

Jag har bibeln att den rätta läran men kan inte älska mina bröder.

— Vi protestanter kan inte få enhet, vilket om något är befallt i Skriften. Sedan kan vi skylla på katolikerna för att de inte håller allt det andra. Katolikerna understryker enheten och de har också i viss mån enhet under påven, men de felar på andra punkter. Vi är nog med att hålla en del saker men vi missar detta med enhet och kärlek. Mitt budskap är en kallelse till ödmjukhet i våra församlingar. Intag inte ståndpunkten att vi har rätt och alla de andra fel!

Skall vi bryta upp?

Om nu katolska kyrkan har mariadyrkan och de andra kyrkorna har element som är identiskt lika med detta, då finns det väl skäl till att bryta upp från alltsammans?

— Det jag nu skall säga är min ståndpunkt. Ni kan ha en annan syn på saken. Jag ställer mig själv frågan: När en människa upplever att hennes församling har fel och då lämnar den, vilken församling har då rätt? Alla tror ju att de har den rätta läran.

— När Gud gav pingstvännerna den helige Ande trodde de att Gud godkänt deras lära. Men det betydde bara att Gud svarade på bön. När baptisterna började bedja sände han Anden också till dem. Likaså skedde med katolikerna. Det betydde inte att Gud bekände sig till katolikernas lära. Gud välsignar oss inte för att vi har rätt lära utan för att han älskar oss.

— Är vi säkra på att just vi har alldeles rätt och alla de andra fel. Är det inte möjligt att de andra på en del punkter har rätt och vi fel. Det behövs ödmjukhet för att acceptera det. Det kan vara så. Vem vet?

— Gud bryr sig inte om vilken kyrka vi tillhör, bara om vi älskar hans Son. Om vi säger till en katolik att lämna kyrkan och komma till oss, så har vi därmed förlorat möjligheten att komma in i kyrkan. Då kommer prästerna att säga att vi stjälar deras folk, och det är vad de vill. Låt oss stanna i våra institutioner! Låt oss vara trogna emot dem!

Den etablerade kyrkans framtid

Vad är det för skillnad mellan den etablerade kyrkan och den bibliska församlingen?

— Den förnyelse vi upplever idag kommer inte att vända sig emot något etablissemang och få oss att hysa bitterhet. Denna förnyelse kommer inte att bry sig om kyrkorna. Om man å ena sidan talar om en kyrka som sysslar med politik och å andra sidan talar om en biblisk församling, då undrar jag egentligen vilken församling som är biblisk, därför att den bibliska församlingen baserar sin politik på bibeln.

— Skulle vi inte vara lite mer ödmjuka och säga att ingen församling är biblisk. Strunta i splittringarna. Vad vi skulle göra är att uppmuntra folk att stanna i sina kyrkor och ej bry sig om de verkliga splittringarna tills Gud bestämmer sig för vad han skall göra. Om vi är frestade att bryta ner den etablerade kyrkan och starta en ny, är risken stor att vi kan börja någonting i köttet. Låt oss vänta och bedja! Det är inte vår uppgift att bryta ner kyrkan. Om det måste göras kommer Gud att göra det själv.

— Jag tror att Gud kommer att sätta sig i rörelse, men fråga inte hur! Många kommer att gå med i den nya rörelsen. Det blir en gemenskap av kärlek. Kyrkstrukturerna tvingas bryta samman, annars kommer man att stänga för Gud.

— Den förnyelse som kommer, kommer inte att ha några byggnader och inte heller några pastorer med lön. Vi kommer att på nytt se samma ting som skedde i Apostlagärningarna. Vad som då händer med den etablerade kyrkan bryr jag mig inte om. Den kommer att förlora en mängd människor. Det är i det ögonblicket vi också kommer att få se vad som är skökan och vad som är bruden.

Mormonerna

Vad anser du om mormoner, Jehovas Vittnen och muhammedaner? De tror ju på Gud och anser också att Jesus var en gudsman. De kan väl ha rätt också?

— Jag vet inte om vi är beredda på detta ännu. För 10 år sedan var jag inte beredd att acceptera att katoliker kunde ta emot helig Ande. För Petrus var det omöjligt att tänka sig att en människa som Cornelius kunde ta emot helig Ande. Det var ett mycket större gap mellan judarna och hedningarna då än mellan pingstvännerna och mormoner nu!

— Vi reagerar häftigt emot mormoner och muslimer. Men Gud är ju hela jordens Gud. Löftet är att Gud skall utgjuta av sin Ande över allt kött. Han sade inte bara allt pingstkött eller allt kristet kött, utan allt kött. I Pakistan är allt kött muslimskt kött. I Japan är allt kött shinto- och buddistiskt kött. I Skandinavien är allt kött lutherskt kött och i Latinamerika allt kött katolskt kött.

— När jag var i Australien träffade jag en predikant som sade att den helige Ande nu faller över många mormoner. Han sade att många mormoner nu är fyllda av Anden. Och han berättade bara vad han hade sett.

— En annan pastor berättade att han en dag besökt släktingar i mormonstaten Utah. Dessa mormoner brukade komma tillsammans med katoliker, baptister och pingstvännerna för att tala i tungor och prisa Gud. Pastorn trodde att hans vänner nu blivit pingstvännerna, men nästa dag berättade de att de fortfarande var mormoner. Han kunde inte förneka att

de var pånyttfödda och älskade Jesus Kristus.

— Be mig inte om en förklaring! Jag har ingen. Låt oss vänta och höra vad Gud säger, innan vi talar! Låt oss vara trogna mot den lära vi har men låt oss vara lite mer ödmjuka! Om Gud älskar mig tror jag att han älskar mormoner också.

Vilken politisk inställning?

Vilken inställning skall de kristna inta i politiska frågor?

— Som församling kan vi inte ta parti för någon sida. Församlingen skulle uppträda som polis om den skulle tala om för varje människa vad som är rätt och fel i politiska frågor.

— Vi har problem i Latinamerika. Den sociala och ekonomiska utvecklingen är en utmaning till oss. Det finns orättfärdighet i vårt land, mycket rika människor och många mycket fattiga. Rikedomen är i händerna på några få. Kommunisterna försöker göra revolution och de frågar också kyrkan vad den ämnar göra.

— Många pastorer och katolska präster blir mer och mer politiskt medvetna. Jag tror också att de har ett uppriktigt hjärta. De predikar till en viss del socialism i församlingen. De kallar sig pastorer för den tredje världen och jag har några mycket goda vänner ibland dem. De tycker att församlingen skulle vara engagerad i detta politiska arbete. De älskar verkligen Herren.

— Just nu är detta vårt problem: I det förgångna har vi inte bara flörtat med kapitalismen utan t.o.m. varit gifta med den. Idag ser vi hur pastorer flörtar med kommunismen. Men vi borde inte göra det. Om vi har begått ett misstag igår, så låt oss inte göra om samma misstag idag. Vi skulle inte gå i armkrok med kapitalismen. Kyrkan har ju tidigare gått i armkrok med de besuttna men varit emot de fattiga. Därför säger vi nu: Var försiktig med kommunismen!

— I vårt land tror jag att kommunismen är sänd av Gud. Gud sänder den för att straffa de s.k. kristna länderna, där de kristna är fulla av orättfärdighet och korruption. Vad skall vi göra då om vi står inför denna situation? Vi skall göra bättring från orättfärdighet och åkalla Herren. Om vi gör det kommer Gud att kasta ut kommunismen. Om vi inte gör bättring kommer kommunismen att segra. Detta är ingen lära, men det är vad jag tror.

— Jag tror dock att den teologi prästerna grundar sitt politiska engagemang på är förutbestämd att dö. Det finns idag en ny väckelse. Man söker leva i en ny gemenskap, hjälpa de fattiga och låta alla offer gå till dem. När också kyrkan mer och mer börjar leva detta liv och bli det goda exemplet på gemenskap, då kommer de politiska tendenserna i kyrkan att dö ut.

— SLÄPP LOSS UPPSTANDELSEKRAFTEN!

Utropet stammar från *Arne Imsen* i ett av hans mest laddade bibelstudier under bibelskolan på Gamla Bro i oktober månad. Det kan sägas sammanfatta hela det samlade innehållet i undervisningen i årets bibelskola, vars hela inriktning och uppläggning underströk det uppfordrande budskapet.

Den undervisning som delgetts har varit konkret och tillämplig, på det sättet att det inte rört sig om teologiska utläggningar eller religiösa teoretiseranden utan om vädjande appeller till varje kristen att låta utrusta sig av Gud själv och börja fungera *nu*, som ett levande vittne för Herren Jesus Kristus.

Lärarna har utifrån Apostlagärningarna och breven velat avslöja något väsentligt om själva kärnan i det kristna livet. Hur kristendomen, då den trädde in på världsarenan, frisk, levande, ny — som ett främmande element bland politiska, religiösa och filosofiska maktblock — utan bundsförvanter, banade sig väg i enkelhet, enfald och glädje. Men också lidande, bedrövelse och konflikter...

Den unga profilen

Ernst Högländer som just hade Apostlagärningarna som sitt ämne, höll en serie synnerligen fängslande lektioner om "den nya profil" som öppnade sig för lärjungarna i och med pingstupplevelsen och vad det kom att innebära för dem själva, sin omgivning och Guds frälsta blev hans lektioner en utmärkt grund för det som *Arne Imsen* senare förde fram, under den sista veckan.

— Jag har aldrig under tidigare bibelskolor iakttagit en så god samling och koncentration som i år, kommenterade broder Ernst.

— Eleverna har kommit förväntansfulla till lektionerna och varit intresserade.

Östen Dahlberg, Kopparberg, besökte oss den första veckan och i avslutningshelgen. *Doris Högländer* ledde ett antal lektioner. Från och med tredje veckan kunde vi lyssna till *Carl-Georg Rognstad* Lidköping, som utifrån bibeln undervisade elementärt om människan. De sista veckorna trädde *Folke Jacobsson*, Örebro och *Sven-Åke Asplund*, Kopparberg till. *Gunnar Karlsson*, Stockholm talade om självavinnande. *Jan-Egil Hafsahl*, Norge, medverkade också i år och förkunnade Guds ord i flera möten.

Varje dag i bibelskolan inleddes med brödsbrytelse och bön. Att få börja med att proklamera och demonstrera vår gemensamma delaktighet med Jesus Kristus i hans försoning bidrog till att gemenskapen fördjupades och stärktes omkring den gemensamma vision som tog form i våra hjärtan ju mer vi lyssnade till Ordet och bad tillsammans.

De fyra första veckorna ingick lektioner i programmet endast på förmid-

Ovan: Himmelsk atmosfär även på Sergels Torg.

Nedan: Om kristendomen praktiseras helt ut, kan den inte undgå att komma i konflikt med det bestående och etablerade, visade *Arne Imsen* under sina bibelstudier.

Text: Bo M. Högländer

Foto: Mats Emanuelsson och Lilian Glantz

Släpp loss uppståndelsek

Rapport från bibelskolan i Stockholm 1977

Ovan: Sigfrid Strömgren, prästman från Uppsala, var avslutningshelgen inbjuden att tala om kristendom och politik. Han gjorde det med besked. Referat från det mötet kommer senare i Midnattsropet.

Nedan: Bibelstudierna varvades med evangelisation och pepparkaksförsäljning. Här sprider Sven Pettersson Midnattsropet utanför tunnelbanan.

dagarna. Hela eftermiddagarna anslags till evangelisation och själavinnande, besök i hemmen hos sjuka, gamla, avsidestagna samt arbete i huset eller försäljning av pepparkakor för finansieringen av bibelskolan, som elever och lärare tillsammans tog ansvaret för. Vi delade också på sådana arbetsuppgifter som städning, disk och dukning för måltiderna.

På det sättet fick vi varje dag tillfälle att tjäna varandra och visa vår kärlek till varandra, för Kristi skull, inte i första hand genom ord eller tomma leenden, men i praktiska, vardagliga och kanske smutsiga sysslor.

Friska initiativ togs för evangelisation. Gud vare lov att den traditionella mötesstilen håller på att lösas upp! En lördagskväll anordnades ett "Öppet Hus" i serveringen. Mellan kl. 19–21 gick vi tillsammans ut i grupper och fick uppleva välsignelsen av att gå ut till människorna. Vi inbjöd till Öppet hus på Gamla Bro, där det vittnades enkelt och levande om Jesus, sjöngs och inbjöds till avgörelse för Jesus, eller samtalades vid borden omkring en kopp kaffe om frälsningens väg.

Inga generationsklyftor

I årets bibelskola deltog en hel del äldre syskon. Genom sitt saktmod, sina böner och sin utstrålning fick de vara levande exempel och bevis på Guds trofasthet. Tillsammans med det stora antal ungt folk som deltog enades man i bön, studier, arbete, gemenskap och evangelisation. I Guds församling utplånas generationsklyftorna, och respekten för "de grå håren", som gått förlorad i samhället upprättas åter.

Många nyfrälsta och bröder och systar som aldrig tidigare deltagit i någon bibelskola kom med i år. Dessa fick förutom den väckande, uppfordrande och förpliktigande undervisningen också dela storfamiljernas enkla men friska gemenskap i Solna och Sandvik eller på Gamla Bro och se att det finns människor som tagit Gud och hans löften på allvar och vill förverkliga och leva efter denna fantastiska vision: "Guds husfolk, uppbyggda på apostlarnas och profeterernas grundval, där hörnstenen är Jesus Kristus själv, i vilken allt det som uppbygges bliver sammanslutet och så växer upp till ett heligt tempel i Herren." Ef. 2:20, 21.

— Upplever vi kristendomen som en KONFLIKT? undrade Arne Imsen i ett av sina bibelstudier, då han utifrån Paulus och den första kristna församlingens erfarenheter i NT talade om hur kristendomen, då den lev, praktiseras och demonstreras inte kan undgå att hamna i konfrontation med det bestående och etablerade.

Paulus drabbade samman med ekonomiska system, religiösa grupperingar eller filosofiska skolor. Budskapet var provokativt och evangeliet förkunnades

så att makthavarna reste sig — ty det fanns *dom* i budskapet, och därmed förlösningskraft!

Imsen menade att de kristna i dag undviker att hävda vad Guds ord säger i frågor som berör konkreta lagar som värnpliktslagen, skollagen, "barnomsorgen", skattelagstiftningen, yttrandefriheten m.m. och därmed pröva var samhället står i dessa frågor och hur det reagerar då Guds församling hävdar sin vilja att följa Jesus Kristus och stå för Guds rikes sak i tiden och i handling bevisar detta.

Kyrkan taktisk

— En återgång till urkristen tro och praxis kommer med nödvändighet att innebära konflikt på flera områden för församlingen, på konkreta punkter där kyrkan kompromissat sig fram till lösningar med samhället men där man i urkristen tid stod helt orubblig och vägrade att ens diskutera, fastslog Imsen vidare.

— Kyrkans taktik har i alla tider varit att avleda, kringgå problemen och kompromissa sig fram till bekväma lösningar på bekostnad av andliga värden och kvaliteter.

— Fäderna väjde dock inte för konflikten, utan gick rakt in i den, fortsatte Imsen.

Han tecknade det historiska perspektivet, som klart visar att de lagar som tillkommit i vårt land de senaste decennierna genom ett intimt samarbete kyrka/stat successivt inskränkt väckelsekristendomens möjligheter att verka fritt.

Kollision med paragraferna

En sekulariserad statskyrka är säkert nöjd med att verka inom de ramar den själv genom underkastelse för politikerna och flirt med världen kompromissat sig till. Men Guds fria folk, som inte nöjer sig med ceremonier, byggnader och religiösa symboler och riter inom ett slutet system utan vill se, förkroppsliga och förmedla UPPSTÅNDELSEKRAFTEN i liv, tro ochandel vägrar nöja sig med detta.

Evangelium måste ut till människorna, genom alla till buds stående medel. Om detta medför protester från de styrandes sida, genom kollisioner med paragrafer, bestämmelser eller lagar kan inte detta hindra oss att evangelisera!

Vi eftersträvar naturligtvis inte konflikten, för dess egen skull, men då uppståndelsekraften manifesterar sig genom Jesu vittnen och lärjungar, är det två världar, två riken som drabbar samman. Konfrontationen är ett faktum.

"Inga vackra kyrkor, inga tempel" sjöngs det i något av avslutningsmötena.

Forts. på sid. 16

raften!

Är det inte farligt fostra barn efter

Intervju med Arne Imsen om Pilgrimsskolan

● I förra numret av Midnattsropet startade intervjun med Arne Imsen. En journalist från en afton-tidning ställde frågorna.

Ni är inte rädda för hur de här barnen skall klara sig i det vanliga samhället längre fram?

— Det är uppenbart att vi är ängsliga för framtiden. De är ju därför vi tagit barnen ur skolorna. Så ängsliga är vi att vi tror, att om de får vara kvar i den profana skolan, så har de enormt små möjligheter att överleva, icke som biologiska varelser, men som människor.

Du pratade om en objektivitet som inte fanns i den vanliga skolan. Men det här är ju ingen objektiv skola?

— Nej, Pilgrimsskolan har heller inga som helst möjligheter att vara objektiv i vanlig mening. Det är ju självklart att det inte existerar någon objektiv skola någonstans. Man kan ju ha ett objektivitetsideal, men att ens nå i närheten av detta är otänkbart eftersom det inte är datorer eller maskiner som fungerar som kunskapsförmedlare. Lärarna är människor som har åsikter och åskådningar. De kanalisera inspirationer och utövar hela tiden ett mycket individuellt inflytande på eleverna. De representerar som individer naturligtvis subjektiva värderingar och detta kommer att slå igenom i undervisningen i historia, biologi och kristendomskunskap med jämförande religioner. Lärarnas personlighet betyder alltid väldigt mycket för undervisningen.

Måste barnen ha en frälsningsupplevelse för att kunna delta i den här undervisningen?

— Det är en fråga som lärarna och skolan inte kan ta ställning till. Det är föräldrarnas uppgift att fostra barnen fram till andliga upplevelser. Då det gäller den undervisande delen som har med frälsningsupplevelsen att göra, träder inte skolan in annat än orienterande.

Så vi förvandlar exempelvis inte lektionerna till väckelsemöten.

Men förekommer det att barn faller ur församlingssamfundet?

— Den risken finns hela tiden, men den finns oberoende av vilka modeller och konstruktioner man har. Man får alltid räkna med att oberoende av vilken samlevnadsform man bygger upp, så är det alltid någon som väljer att gå en annan väg.

— Men vad vi har velat åstadkomma är att, när det inträffar, inte använda de blockadmetoder som vi tycker oss märka i många sammanhang i samhället. Jag kan bara nämna t.ex. fackföreningsrörelsen. Jag har träffat en kvinna som kämpat en lång tid för att komma ur fackföreningsrörelsen men inte haft möjlighet till det, därför att de accepterar inte att någon lämnar facket på grund av religiös övertygelse. Själva konstruktionen omöjliggör för henne att lämna facket. Hennes självklara rätt vore att få följa sin övertygelse.

— De är likadant med kollektivanslutningen till kyrkan. Där har vi också ett problem. Det visar sig att det är svårt att bryta upp. Rädslan för konsekvenser och repressalier hindrar människor från att göra vad de innerst inne vill. Det problemet har vi, och det har alla grupper, där gruppmentaliteten slår igenom. Det är viktigt att vi ser upp med det och försöker att göra alla former av utvecklingar så mjuka som möjligt utan att det drabbar människor hänsynslöst.

Trivs barnen i skolan?

— Ja, jag tror att de gör det.

Du har talat om aga i skolan?

— Vår skola är inte byggd på negativism. Vi har ju inte startat skolan därför att vi i första hand vill protestera mot rådande skolsystemet. Vi menar oss vara ganska positiva människor. Vi har en vision. Vi har en dröm vi vill arbeta fram emot. Därför bryter vi upp ifrån någonting som vi menar hindrar oss från att förverkliga detta. Men att just agan har kommit att dominera publi-

citeten omkring skolprojektet, det beror väl på att jag oförsiktigtvis kom att uttala mig om den vid ett tillfälle. Det är min åsikt alltså och den får jag stå för. Den är inte skolans, därför att vi har inte diskuterat det.

Men dina ord väger tungt i Maranatarörelsen?

— Jag hoppas det. I alla fall kommer jag naturligtvis att använda mig av rätten att påverka opinionen i den riktning jag menar är den klokaste.

— Jag har sagt att det är viktigt att lärare och elever har medmänskliga förbindelser. För att detta skall kunna ske måste de stora modulerna reduceras till mindre enheter. Det måste skapas en helt annan individualistisk atmosfär i klassrummet. Elever och lärare måste få nytt värde. Det måste mellan lärare och elever fungera någon slags mänsklig bindning så att de inte behöver nå varandra via experter.

— Å andra sidan måste det finnas en viss distans. Läraren måste ja ha rätt att upprätthålla lärarfunktionen i klassen, annars har han ju inget där att göra. Läraren måste kunna hävda sin auktoritet som lärare. Därför måste han också utrustas med något slags korrektiv. Vad det blir kan diskuteras från fall till fall. Det är svårt att vara generell i sådana här bedömningar. Ett sätt är kvarsittning, ett annat sätt är utvisning, ett tredje är skamvrån. Sätten är många men att människor lär sig skämmas, tror jag inte de tar skada av.

— Efter ojusta tacklingar tror jag att man mår gått av att besinna sig och tänka efter och kanske också försona sig med sin motpart och reparera vad som skadats i umgänget. Trasslar det till sig i klassrummet och det uppstår en exklusiv situation, måste läraren få gripa till någon form av korrektiv som är strängare och starkare än det vanliga. Då får vi acceptera att de i vissa situationer använder sig av aga. Det är bättre att läraren utrustas med auktoritet och ett korrektionsmedel än att vi förlitar oss på en progressivitet som leder till att eleverna klår lärarna.

att bibeln?

Hur var din egen uppfostran?

— Hemma var jag ensam pojke med sju systrar, så av naturliga skäl så har jag blivit behandlad speciellt vänligt. Men för oss gällde regeln att föräldrarnas auktoritet aldrig diskuterades. Den var självklar och den upprätthölls bl.a. med björkriset som hängde över vedspisen.

Det mätte du aldrig illa av?

— Aldrig, men andra har mått illa av det.

Dina egna barn då?

— Jag har lyckats tillämpa detta så att de i tur och ordning blivit agade. Vi har tre stycken. Den första fick stryk, men när lydnaden var upprättad hemma visade det sig att barnen fostrade varandra.

Men i vilka lägen bör man slå barn? Kan man inte prata ett barn tillrätta?

— Jo, i de flesta situationer kan man det, men inte i alla.

Nämn en situation du anser att aga är befogad?

— Jag vet inte om jag vill förenkla det dithän att jag säger att det är i den eller den situationen. Först måste man känna barnets temperament, dess individuella mognad o.s.v. Finns det möjligheter att tala människor till rätta, gör man ju det. Existerar inte de möjligheterna utan när det handlar om t.ex. en viljeriktning som föräldrarna absolut inte kan acceptera hos barnet är det uppenbart att det kan bli fråga om aga.

Tar de skada av aga?

— Det är med det som med allting annat. Vi har hela tiden benägenhet att förstärka vissa negativa effekter hos det vi själva inte tycker om. Vi analyserar sällan hela sammanhanget och tar inte heller reda på bakomliggande orsaker. Därför kommer vi ofta fel.

— Jag kan peka på avarter av allting som existerar i samhället. Det är farligt att gå på gatan, och det kan vara farligt att sitta här. Allting är ju förknippat med risker. Frågan är på vad sätt vi

använder våra möjligheter. Om vi från-
håver oss möjligheterna av rädsla för
farorna är det bäst att vi lägger oss och
dör. Då är vi bortom farozonen. Men så
länge vi lever får vi acceptera att det
finns faror. Det kommer i alla kulturer
och sammanhang finnas människor som
misslyckas, men varför skall vi hela
tiden förstora effekterna av det miss-
lyckade när vi har så utomordentligt
många ting att peka på, där det lyckats?

— Väckelsefolket i tidigare genera-
tioner har ju blivit fostrade med gamla
metoder. Det skulle innebära att ut ur
de grupperna kommit maximalt skadade
individer. Det har ju tvärtom visat sig att
just därifrån kommit oftast de starkaste
och mest harmoniska människorna.

— De måste ju finnas någon orsak till
att det finns en elit, utan att förstärka
resonemanget till ett elittänkande. Det
är väldigt annorlunda med de ungdomar
som suttit och skolat sig. De har fått
hjälp att disciplinera sig. I stället för att
idag ge ungdomarna civildyrage, destruerar
man deras personligheter. Man
underlåter att använda sig av någon typ
av kraftåtgärder och odlar i stället med-
lidande och sentimentalitet hos dem.
Det finns ingen som tar skada av en
örfil. Livet far ändå ganska hårt fram
med oss, och vi rustas bäst om vi lär oss
det från början.

Vid det tillfälle örfilen utdelas gör
det definitivt inte gott.

— Det är fel. Vi gör oss skyldiga till
begreppsförvirring om vi inte förstär
distinktionen mellan misshandel och
aga. För oss är aga ofta identiskt med
misshandel. Men jag talar om kärleksfull
tillrättavisning, som inte är ute för att
skada utan för att väcka.

— Ser jag ett barn exempelvis på väg
ut i gatan framför en bil, så frågar jag väl
inte efter vilken metod jag skall
använda. Jag ingriper ju, även om jag
blir tvingad att ta ganska hårt i barnet
för att rädda det ut ur någonting ännu
svårare. Det är ju medmänsklighet som
dikterar mig att spontant handla på det
viset.

— Har jag normala relationer till mina
barn, utlöser jag inte i Guds namn ag-
gressioner över dem. Tvärtom så vill jag
naturligtvis verka för att de skall få en
fast hållning och känna trygghet i hem-
met så att de skall kunna lita på de åtgärder
jag vidtar. Detta är nödvändigt
för att barnen skall kunna föras vidare
och slippa det elände som auktoritets-
krisen för med sig i skola och samhälle.
Vi har ju ett stort problem idag i dessa
ständiga konfrontationer med poliser,
lärare och andra samhällets digniteter.

Är det då så enkelt?

— För oss som tror på Gud är det så
enkelt. Det är ur bibeln vi hämtar hela
vår livshållning och vår livsåskådning.

— Hör på de här fascinerande ver-
sorna i bibeln:

”Ännu har I icke stått emot till blods
i eder kamp mot synden och I haven
alldeles förgätit den förmaningens röst
som talar till eder som man talar med
söner:

Min son förkasta icke Herrens aga
och giv dig icke över när du tuktas av
honom. Ty den Herren älskar den agar
han och han straffar med riset var son
som han har kär. Det är till eder fostran
som I fån utstå lidanden. Gud handlar
med eder såsom med söner, ty var finnes
den som icke bliver agad av sin fader.”

— Här ställs en fråga som nästan ver-
kar malplacerad:

”Var finnes den som som icke bliver
agad av sin fader?”

Jag skulle kunna svara: I Sverige!

Är det inte farligt att uppfostra ett
barn efter en så gammal skrift som
bibeln?

— Vi tycker att det är en tillgång i
livet att ha en tillförlitlig grund att stå
på. Om vi vågade återvända till bibeln
skulle mycket radikalt ändras på ganska
kort tid i samhället. Det enda som rår
på egoismen är en gudomlig fostran.
Vi lär oss då att förstå, att vi inte är
bara animaliska driftsvarelser. Vi är
andevarelser, kallade till ett liv i gemen-
skap med Gud.

Det där har du inte sagt för första
gången?

— I tio år. Dagligen återvänder jag till
det här, studerar och läser det. Detta är
inte något unikt. När vi läser andra kul-
turers litteratur kommer vi fram till en
gemensam nämnare. Fostran av karaktä-
ren leder fram till mognad, och den är
nödvändig om man inte skall hamna i
livsleda, livströtthet och håglöshet.

Aga fostrar män står det i någon tid-
ning att du har sagt?

— Jag har kanske inte sagt det så,
men det ligger något i själva påståendet
som jag absolut inte vill ta tillbaka. Jag
tror att aga är ett av de medel som
måste till för att fostra fram män. Och
bibeln säger: ”Varen män!”

Kvinnor då?

— Jag tror att om männen kommer
på sin plats, så kommer kvinnorna att
följa efter. Männens attityder kommer
att vara vägledande. Jag hatar feminise-
ringsprocessen som pågår i samhället.
Männen förvandlas alltmer till feminina
varelser och kvinnorna maskuliniseras.
Det är en fruktansvärd utveckling, ten-
densen som innehåller motsatserna och
kombinationerna av det bibeln kallar för
”lejons tänder” och ”kvinnohår”, d.v.s.
sadism och sentimentalitet. De är out-
grundliga fenomen, men de finns där.
Man möter dem hos de små personlig-
heterna, dels en sentimentalitet som
nästan är rörande, dels en ganska raffi-
nerad sadism.

Forts. på sid. 17

Hot om åtal vilar över Maranata

□ Ett hot om åtal har sedan slutet av augusti legat över Maranata. Trots upprepade förfrågningar är hotet fortfarande bara ett hot. Enligt Fib-Aktuellt, Se och Expressen samt den kristna rikstidningen DAGEN har Maranata grundlurat en lantbrukare genom att efter en del underliga turer skaffa sig ett gåvobrev på gården.

Det var sedan gårdens ägare blivit frälst som maranatamedlemmarna tog gården i besittning, upplyser DAGEN, som berättar att mannen nu kämpar tillsammans med sin advokat för att få gården tillbaka. DAGEN meddelar att man kommer att hävda att lantbrukaren handlat under inflytande av rubbad själsverksamhet. DAGEN uppger t.o.m. att saken redan gått till åtal.

Ännu efter två månader handlar det dock bara om ett stämningshot. Det enda konkreta hittills är en polisanmälan från storfamiljen som arrenderar gården. Anmälan gjordes i början av juni sedan storfamiljen upptäckt att ett inbrott i huset förövats. Låsen hade brutits upp och en mängd redskap hade försvunnit. Polisutredning sattes igång men i mitten av augusti meddelade åklagaren att han avskrivit ärendet eftersom han inte kunde finna att någon brottslig gärning hade förekommit.

I slutet av september kom en sensationell uppgift i Norrköpings Tidningar. I en artikel uppgavs att en journalist från tidningen gjort ett besök på gården i somras för att se vad som försiggått. Fastän storfamiljen inte var hemma, kunde han ändå konstatera att det t.o.m. inne i själva huset rådde stort "förfall".

Några dagar senare kom Norrköpings Tidningar med ännu ett avslöjande.

Ingen mindre än lantbrukarens advokat, som innan dess varit lantbrukarens motpart, erkände att han tillsammans med några andra varit med om att bryta upp låset till huset för att konstatera att gården "förfallit" även inomhus. Intrånget i huset samt ytterligare några intrång på senare tid har nu resulterat i en ny polisanmälan.

Beträffande anklagelserna mot Maranata har Arne Imsen sagt att han ämnar svara på dem om det händelsevis blir ett åtal.

Ungdomar dömda för bråket

□ Raggbråket under Malmköpingsveckan i somras har fått sitt rättsliga efterspel. Fem ungdomar har dömts vid tingsrätten i Malmköping, tre stycken för störande av allmän sammankomst och två stycken för hemfridsbrott och ringa misshandel. Domarna löd på böter av varierande storlek. Ytterligare tre ungdomar står åtalade och väntar på rättegång.

Bråket i Malmköping pågick konferensveckan ut och följde hela tiden ett bestämt mönster. Varje kväll vid mörkrets inbrott samlades berusade och skrämmande ungdomar inne på eller alldeles intill området. Trots enträgna vädjanden om att visa hänsyn mot barn och äldre, vägrade de att lämna området förrän det dagades.

Kulmen nåddes på lördagskvällen då ett 40-tal raggare försökte storma mötestältet, där ca 600 personer var samlade till väckelsemöte och dopförrettning. Under tumultet som uppstod skadades bl.a. en vaktmästare av en tältpinne var järn som slungades emot honom.

Av de gripna var tre ungdomar 14, 16

och 17 år. En fjärde yngling hade då han greps av polisen fallit i gråt och medan tårarna strömmade utför kinderna bett om förlåtelse.

Ny anmälan till JO

□ I två JO-anmälningar uppmanas Justitieombudsmannen att företa undersökning angående Maranatas Pilgrimsskolor.

Den senaste anmälan är från Rädda Barnens Riksförbund. Med hänvisning till en tidningsartikel undrar Rädda Barnen om enskild undervisning kan tillåtas i fall där man uppenbarligen sätter sig över lagen som talar om förbud mot aga i skolan.

I en tidigare JO-anmälan undrar en privatperson, Ingvar Grönquist från Johanneshov, om berörda myndigheter har handlat rätt när Arne Imsen får starta egna skolor.

JO svarar att Maranata inte bedriver någon egentlig skola utan verksamheten gäller enskild undervisning för elever som ingår i storfamiljer. Eleverna kommer dock att kallas till provning en gång per termin. JO finner därför inget skäl att företa någon utredning. De är de lokala skolstyrelsernas uppgift att se till att barnen får tillfredsställande undervisning.

Skolstyrelsen i Örebro företog strax efteråt en inspektion hos storfamiljen på Järntorgsgatan. Man ville samtala om undervisningens uppläggning, försäkra sig om att undervisning verkligen förekom, se på skolböcker, höra om det förekom undervisning om andra religioner och veta om aga tillämpades.

Bitr. skoldirektören Nils-Anders Kymmer omtalade att skolstyrelsen i Örebro fått flera påtryckningar från organisationer och enskilda angående Pilgrimsskolan. Bl.a. hade skolstyrelsen i Nyköping kontaktat Örebro för att få speciella upplysningar.

Nu dras Gustav Larsson inför tingsrätten:

- Han ville ge bort sin gård

Kaffepaus under den skogsavverkning på Myrhult som satte fart på myndigheterna. Gustav Larsson, Verner Eriksen, Carl-Georg Rognstad och Jorma Jokio tar igen sig.

□ Den kristna rikstidningen DAGEN, som normalt inte vill skriva om Maranata, har tillfälligtvis lättat på censuren för att meddela att Maranata drabbats av flera åtal. I det senaste fallet är det en 75-årig lantbrukare, som skall ställas inför rätta vid Mariestads tingsrätt, åtalad för att ha försökt kringgå jordförvärvslagen, upplyser DAGEN.

Lantbruksdirektören Sten Zachrisson vid Lantbruksnämnden i Skara berättar att man varit tvungen att åtala 75-åriga Gustav Larsson på Myrhult utanför Mariestad för att komma tillrätta med Maranata. Vad striden gäller är den gård som Gustav Larsson skänkt till Maranata för att den skulle användas i arbetet bland barn och ungdom. Lantbruksnämnden har dock inte velat ge Maranata förvärvstillstånd. Så när Gustav Larsson lät upprätta ett arrendeavtal med föreningen Pilgrimstjänst, ansåg man det vara ett försök att kringgå jordförvärvslagen. Lantbruksnämnden ville att gården på Myrhult skulle gå upp i en större jordbruksenhet.

— I ett fall som detta har vi använt bulvanlagen, därför att vi anser att

gården bör användas i rationaliseringsändamål, säger Sten Zachrisson till MR.

Arne Imsen menar i en inläga till Mariestads tingsrätt att bulvanlagen från 1925 är betingad av helt andra omständigheter och avsedd att beivra helt andra förhållanden.

Att ärendet inte fått en förutsättningslös behandling stärks av Lantbruksnämndens yttranden till Länsstyrelsen, säger Arne Imsen även i inlagan. Lantbruksnämnden hävdar nämligen att det icke visats att Maranatas ungdomsverksamhet i trakten skulle vara särskilt önskvärd från allmän synpunkt.

Lantbruksnämndens formulering, menar Arne Imsen, visar att frågan därmed inte längre gäller bara äganderättsförhållanden eller ekonomisk bärkraft. Myrhult har kommit att gälla en kamp för Maranatas existens, verksamhet och etableringsrätt i Sverige. Saken tangerar de mänskliga fri- och rättigheterna och gäller ytterst Maranatas rättssäkerhet.

På fråga om det tillhör Lantbruksnämndens kompetensområde att uttala sig i religiösa frågor, svarar Sten Zachrisson:

En av de märkligaste rättegångar som hållits i Sverige på senare tid kommer i slutet av november att äga rum i Mariestad.

Åtalad står en 75-årig lantbrukare, Gustav Larsson, som på sin ålders höst skänkt sin gård till Maranata. Det gillar dock inte Lantbruksnämnden som vill använda gården i rationaliseringsändamål. För att driva igenom sina krav vill nämnden nu göra Gustav Larsson till bulvan enligt en nästan okänd lag från 1925 och därigenom få gården tvångsförsäld.

— Vi har inte tagit ställning till Maranatas verksamhet. För oss är det mest angeläget att rationalisera jordbruket. Vill Maranata bedriva jordbruk bör de göra det på en fastighet som är bättre lämpad.

Men Maranata anser ju att gården passar alldeles utmärkt för deras behov?

— Det tror jag inte att den gör. Meningen med att Maranata skaffar sig en gård måste ju vara att man skall kunna bedriva ett lämpligt jord- och skogsbruk där, och det går det inte att göra på en så utspridd enhet.

Länsåklagaren ville först lägga ner fallet för Gustav Larssons skull. Lantbruksnämnden och Länsstyrelsen ansåg dock att åtalet måste drivas igenom. Menade man då att Gustav Larsson var manipulerad av Maranata? Sten Zachrisson svarar:

— Den frågan har jag inte haft att göra med. Men det ser onekligen underligt ut att han arrenderar ut sin gård för nästan ingenting.

Rättegången kommer att hållas i Mariestad den 28 november.

Första brevet från KORINT

Efter många spännande, lärorika och mycket välsignade år med Midnattsropets redaktion går livet nya vägar. Jag och min familj har i dagarna installerat oss i Gamla Korint för att tillsammans med vännerna Kratz leva och verka i Grekland, bland ett folk där fri evangelisk verksamhet bedrivs mycket sporadiskt.

Tankarna att ta detta steg kom ingalunda hastigt. Och det budskap om upp-
brott som de senaste åren nått oss genom bibelstudier och profetia har ju inte enbart gällt hus, ägodelar eller materiella ting utan har även i sig rymt en signal till högre beredskap för att kunna vara redo att gå när nya order kommer. Och när dörren till Grekland öppnade sig upplevde vi att det var dags att gå.

Tiden på Midnattsropet blev något över 7 år. Men denna hälsning får nu inte betraktas som en avskedshälsning. Kanske de 400 mil som idag skiljer oss åt gör att vi kommer närmare varandra. Allt genom den tillkommande världen krafter. Vi förstår väl alla att tiden är fruktansvärt kort och synnerligen speciell utifrån evangeliska synpunkter. Därför ber vi er kära vänner om mycken förbön så att vi kan arbeta på ett riktigt sätt redan från grunden.

Samlas dagligen

Just nu är vi mycket förväntansfulla över vad Gud skall komma att göra här. Vi samlas dagligen i all enkelhet till bön och bibelläsning. I bland på kvällen tar

vi fram gitarrerna och Särilaregn och sjunger frihetssånger i uterummet och vi har redan förstått att både en och annan fönsterlucka öppnats i smyg. Längtan efter evangelium måste vara stor i ett land där religion och kyrka framstår som tung, dystert och auktoritär. Och vi har sett inte minst genom arbetet på Gamla Bro att Maranataropet är avsett att nå ut över hela världen.

Staden vi bor i heter alltså Ancienh Korint och ligger ca 8 mil från Aten och 6 km från nya Korint. Bakom vårt hus ligger de gamla utgrävningarna, bl.a. de stora pelarna från Apollontemplet, och varje dag anländer turister från hela världen. Bara det är ett oerhört verksamhetsfält.

Vår önskan

Vår första önskan är nu att kunna växa in bland folket här. Vi har redan fått många vänner och dagligen kommer Fredrik eller Andreas bärande på meloner, vindruvor eller annan frukt som vi fått. Trakten runt omkring är som en enda stor fruktträdgård med persikor, citroner, apelsiner och druvor som växer på sluttningarna ner mot havet.

Medvetna om att både förutsedda och oförutsedda problem kommer att möta oss den dag evangelium blir känt och omdiskuterat väddar vi till sist än en gång om era förböner.

Många hälsningar från oss i Korint: Leif och Lasse, Britten och Anita samt barnen.

Forts. från sid. 11

Rapport från BIBEL- SKOLAN

Inget tempel byggt med människohänder, men "ett heligt tempel i Herren". Människor, vanliga, enkla, arbetande, ätande, sovande, sjungande, gråtande människor. Men helfrälsta och med ett levande hopp i sina hjärtan!

Arne Imsen undgick inte att beröra detta i sin undervisning.

— Jag skulle vilja ingjuta ett djupt hat i era hjärtan till alla religiösa system, sa Imsen i ett eftermiddagsseminarium...

När Gud kommer, går han förbi alla etablerade, höga och "visa". Här är inte beroende av ordinerade präster, vigda kyrkorum, brusande orglar eller kyrkosamfund med färdigformulerad trosbekännelse, liturgi, fasta gudstjänstformer.

Gud använder nästan alltid vanligt, enkelt, okomplicerat folk. *Livet*, uppståndelsekraften banar sig väg rakt genom samfundsmurar och organisationsgränser. Utanför alla läger. Mitt i vardagen, i arbetet, i studierna, på gatan, på torget, i rättssalen, där springer det fram — livet i Kristus! I individer som älskar honom och lever för honom.

— Jag uppmanar dig att ta en titt på Johannes Döparens relationer till:

1. prästerskapet, 2. templet, 3. synagogan, 4. överheten o.s.v. rådde Imsen.

— Det var en protestväckelse mot nationens hela religiösa liv! Bättringens budskap i *öknen*. Endast där fanns det rum för det...

Vad bibelskolan betytt och kommer att betyda för Guds eget verk i vårt land och i andra länder kan ingen överblicka helt i tiden. Men ett är säkert: Gud har börjat något nytt, och det kommer att fortsätta. Vi har också fått syn på fienden, som har provocerats fram och försöker slå till mot "den lilla hjorden". Men Herden vakar över dem som tillhör honom.

Nu gäller det för dig och mig att skyndsamt ta emot den utrustning Herren ställer till vårt förfogande. Att gå ned på knä i bön och orientera oss, individuellt om det andliga skeendet i den andliga striden och fråga Gud: Vad vill du med mig, nu, Herre? Vilken uppgift, tjänst har du för mig i ditt rike? Vilken utrustning? Vilka gåvor? Jag överlämnar mig åt dig och vill bli en soldat i din arme för att tjäna dig helhjärtat med min kropp, mina naturliga gåvor, mina materiella resurser och med den övernaturliga utrustning och uppståndelsekraft Du har lovat att utrusta dina lärjungar med. I Jesu namn, ske alltså!

Sprid
MIDNATTSROPET
Bli kommissionär!

PILGRIMS- SKOLAN

Finns det ingen annan lösning för det profana samhället då?

— Det finns en lösning och det är en djupgående andlig väckelse.

Men samtidigt säger du att att du inser att dithän är svårt att nå.

— Jag vill inte vara kategorisk. Jag vill säga så här: Problemen är väldigt många därför att det är kolossalt mycket som måste rivas ner. Vi har förutfattade meningar och frågan är den: Vem är det som har skapat attityderna hos oss. Vem är det som har gett oss de informationer som vi har om Gud, Jesus Kristus, kristendomen och församlingen. Skall vi nå fram till en andlig väckelse, måste vi lägga tyngdpunkten på andra ting än vi gör idag. De yttre frågorna av mer social, politisk och ekonomisk karaktär måste tonas ner och i stället bör vi ta

reda på hur det är med livskvaliteten. Vi måste rehabiliteras som hela människor.

Hur sker det då? Du kan väl aldrig nå dithän att du får samhället att omfattas av frälsning totalt?

— Nej, men jag tror att den mest opinionsbildande faktorn i samhället är en andlig väckelse. Så även om inte alla människor kommer till tro, kommer den andliga väckelsens livskraft att verka sanerande i de djupaste samhällsskikten och åstadkomma förändringar på alla nivåer.

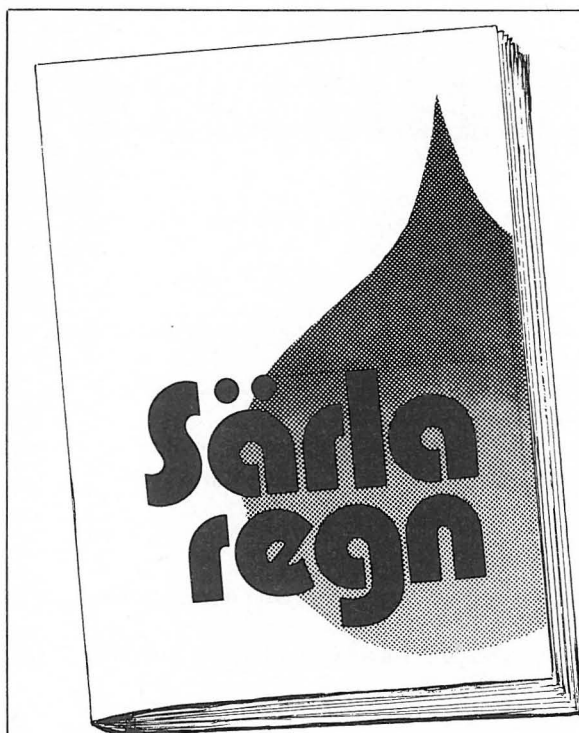
— Vi har i Apostlagärningarna ett idealtillstånd som är refererat, vilket ger mig anledning att tro att det är ett profetiskt budskap till oss. Jag tror att det exempelvis finns ett ekonomiskt fördelningssystem som förutsätter en personlig gudsupplevelse. De hjälper ju inte att vi byter ut ett system bara för att upptäcka att systemen lever vidare i andra former. Kanske har de som förut var förtryckta helt plötsligt krängt sig upp på förtryckarnivå.

— Jag menar att det inte finns någon annan lösning på våra problem än att var och en som personlig individ kommer in i ett ansvarsförhållande till Gud. Det finns en makt som kan övervinna den djupaste orsaken till det onda, egoismen i vårt eget väsen, och det är Guds kärlek.

När jag blir gripen av denna kärlek då upphör kravmentaliteten. Då blir det naturligt att ge sig själv för andras lycka. Det är bibelns ideal men jag vill verkligen inte påstå att vi har nått dit. Jag tycker dock att det är skönt och underbart att vi får röra oss i den riktningen, åtminstone göra ett försök att krypa däråt.

Finns det en sådan offensiv väckelse i samhället idag? Du säger själv att realistiskt, så når man aldrig fram till ett sådant samhälle?

— Oberoende av om vi aldrig når dit, är det nog att det finns ett mål att röra sig emot, och det är vår uppgift att röra oss dit. Kan vi aldrig nå dit skall vi i alla fall aldrig upphöra att kämpa mot målet, för då har vi resignerat och besegrats. Så länge vi har tron och visionen, får vi också inspirationen att röra oss framåt, även om det är trångt, smalt och mödosamt. Därför tycker jag att vi genom de medel som vi har i våra händer skall försöka rusta människor till handlingskraftiga och initiativrika män. Män med ansvar och som inte kryper och gömmer sig bakom etablissemangen utan tar upp kampen mot orättvisan där den finns, men också mot orättvisan och orättfärdigheten i människans eget väsen.

Distribution:

MRM

Järntorgsgatan 7 Tel. 019/14 52 45
703 61 ÖREBRO Pg 14 52 45 -7

NYA

SÄRLAREGN

261 väckelsesånger

Dur utsatt på alla sånger

Pris 13:50 inkl. moms

Sänd mig mot postförskott

..... ex. av nya SÄRLAREGN à kr. 13:50
(inkl. allt utom porto)

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Postadr: _____

Tel. _____ / _____

HAN SÄNDE DEM UT . . .

gudsrikets fullmakter och befogenheter för att demonstrera det rikets kraft. Predika att Guds rike är nära, och legitimerar det genom att förklara de sjuka för friska!

Men då måste vi avrustas de inomvärldsliga vapnen som sitter i det som ger självförtroende och människovärde i världen. Och så måste vi utrustas med den övernaturliga utrustningen. Hur ska detta gå till? Herren kommer att lösa det. Han fick tio lärjungar och sedan sjuttio två. Rastlöst drog de iväg, och

han sade till dem att de inte ens skulle hinna till landets gränser innan Mäniskosonen kommer.

Skriften berättar om två vittnen som trädde fram under en speciell tid. De öppnade inte himlen utan de tillslöt den. De bad världen in i en fruktansvärd nöd, och så fick de makt att tillsluta och att öppna. Det avgörande är inte om det blir så många, utan det avgörande är om man har nycklarna uppåt så man kan öppna och stänga, så att det blir konsekvenser av vårt framträdande.

De här två var klädda och utrustade på ett diametralt motsatt sätt än den här kvinnan i Uppenbarelseboken, med den stora, fina, prunkande härligheten hon hade. Men om vi tittar innanför himmelens härlighet bortom tidens gränser, så ser vi solkvinnan. I evighet är hon förhärligad. Den upprättade, gudomliga härligheten synliggjord i solkvinnan, iklädd ljuset.

I världen är församlingen en änka, men i evigheten är hon solkvinnan. I världen har hon förlorat sin försvarare och försörjare, men hon väntar tills hon skall vigas vid sin sanna bördeman, Jesus Kristus. Då får hon den eviga härligheten. I himmelen är hon Jesu Kristi brud.

GEMENSKAPENS VILLKOR

Och antingen är man i ljuskretsen, eller utanför. Den som är i ljuset måste förflytta sig ut i mörkret för att kunna ha gemenskap med människor som inte vill vandra i ljuset. Om det i min bekantskapskrets finns människor som jag inte kan få gemenskap med, så är enkla fakta det att antingen är jag eller min nästa i mörker. Eller rent av vi båda. Jag känner kristna människor som jag inte på något vis kan ha andlig gemenskap med. Då kommer med omutligt krav frågan: Är det denne som är i mörker? Är det jag? Är det båda? Det är frågor som gäller liv eller död för både mig och min nästa. Jag måste bli medveten om vilken andas barn jag är, att jag med full frimodighet kan varna en människa som jag förnimmer inte lever i den gemenskap som omtalas i Johannes första brev som det sanna ljusets gemenskap.

Det gäller att vara viss, och liksom Paulus säga: "Jag tror att också jag har Guds Ande."

HÖR

Väckelseevangelisten

JUAN CARLOS ORTIZ

Namn: _____
Bostad: _____
Postnr: _____
Postadr: _____
Tel. _____ / _____

MRM Järntorgsgatan 7 • 703 61 Örebro
Tel. 019/145 245 Postgiro 145 245 -7

PÅ KASSETTBAND

Sänd mig mot postförskott de kassetband jag markerat nedan:

- st KB 70914 Onsd 14.9 i Immanuelskyrkan, Örebro
- st KB 70915 Torsd 15.9 i Karolinska skolan, Örebro
- st KB 70916 Fred 16.9 i Brosalen, Stockholm
- st KB 70917a Lörd 17.9 15.00 i Norra Latins aula, Stockholm
- st KB 70917b Lörd 17.9 19.00 i Norra Latins aula, Stockholm
- st KB 70918a Sönd 18.9 11.00 i Norra Latins aula, Stockholm
- st KB 70918b Sönd 18.9 15.00 i Norra Latins aula, Stockholm
- st KB 70918c Sönd 18.9 19.00 i Norra Latins aula, Stockholm
- st KB 70919 Månd 19.9 i Brosalen, Stockholm

Ovanstående kassetband kostar 18:—/st
(inkl. moms)

NYHET!

**LP-skiva/
kassett**

med

ULLA CHRISTENSEN

**IFRÅN
JORDLIVETS
NATT**

LP: MRL 2113 stereo • Kassett 113 stereo

Sida A

1. IFRÅN JORDLIVETS NATT
3.59 Elsa Eklund
2. OFTA BORT FRÅN VÄRLDENS LARM
2.22 V.S.
3. O, VÄND OM TILL DIN GUD
3.33 Upptecknad av Stig Almström
4. JAG HAR NÅGOT ATT SÄGA
3.06 Aage Samuelsen
5. SE, DET ÄR VÄGEN
3.06 Aage Samuelsen

Sida B

1. NÄR JAG SER MIN JESUS
2.35 Reb. Harkness
2. FRÅN GOLGATA EN STRÖM
2.23 Elsa Eklund
3. NÄR JESUS KOMMER
4.10 D.J. Smith - H. Rodeheaven
4. I KÄRLEK INNERLIG
3.06 N.J. Clayton
5. JESUS UNDERBAR DU ÄR FÖR MIG
3.17 Aage Samuelsen

Orderadress: **MRM** Järntorgsg. 7, 703 61 Örebro • 019/145 245, 14 84 35

Hjärtligt välkomna till nyöppnade

Konditori PILGRIMEN

— Storfamiljens nya konditori —

Skolgatan 44B, Örebro — Beställningstel. 019/14 98 60
ETT RÖK- OCH STRESSFRITT ANDNINGSHAL MITT I SVERIGE

Alltid dagsfärskt bröd från Jonny's bageri.

Vänd om – till Gud!

Av Mats Jansson

Det budskap vi har att förmedla till mänskligheten är väldigt enkelt: VÄND OM! Det intressanta är bara det att forskare och vetenskapsmän, ekologer och futurologer har börjat säga samma sak. Det gjorde de inte för några årtionden sedan. Det vetenskapen säger i dag, har kristendomen sagt i två årtusenden och Gamla Testamentets profeter dessförinnan. Det män med profetisk blick och direktkontakt med Gud har sett för länge sedan, börjar män med utbildning, forskningsresurser och datamaskiner se i dag.

Förklaringen är enkel. Vi börjar närma oss vägens ände. Den skymtar redan, för den som har bra syn. Det börjar bli klart för allt fler, var vägen slutar, vart mänskligheten är på väg. Eller som professor Georg Borgström uttryckte det enligt en tidningsrubrik: "HELOM-VÄNDNING – ANNARS KATASTROF".

Den här ödesdigra vägen har människan vandrat länge nu, och det har varit kris förut, men man har alltid löst det genom att ta ytterligare ett steg bort från Gud, trassla in sig ännu mer och skriva ut ännu större skuldsedlar på framtiden för att kunna klara nuets akuta situation. Västeuropas kris på 1800-talet, för att ta ett enda exempel, mass-svälten och massfattigdomens tid i vår egen världsdel, "löstes" genom kolonialism i andra världsdelar och emigration till Amerika. Indianer och andra urinnevånare trängdes tillbaka, bedrogs, utplundrades och utrotades, och exploateringen och förgiftningen av jungfruliga områden sköt fart . . . Så räddade man en akut kris genom att öka sin skuld, man sköt konkursen på framtiden men gjorde den samtidigt mer ofrånkomlig, större och katastrofale.

Nu är krisen världsomfattande

Nu är krisen världsomfattande och definitiv. Det finns bara ett steg bort att ta: det totala, öppna upproret mot Gud, det totalitärt antikristliga våldet, dödsstaten, terrorstaten, betongstaten,

människoskapelsen i motsats till Guds skapelse.

Konkursen grinar mot oss. Hela jorden vittnar om människans totala misslyckande och obetalbara skuld. . . . själva fiskarna i havet förgås" (Hos. 4:3). Vetenskapsmännen och politikerna konstaterar konkursen – men upproriskheten mot Gud driver dem vidare på katastrofkurs. Fler och fler ser slutet närma sig, några ropar "vänd om" – men man vågar inte närma sig själva grundorsaken, grundsynden. Man talar i politiska termer och ekonomiska termer, men problemets enda lösning ligger på det andliga planet, som man i sina teorier förnekar och förtiger. Man räknar med teknik och människor men inte med Gud. Man ser skulden men inte synden, konsekvenserna men inte orsaken, straffet men inte nåden. Man söker lösningarna utanför människan men inte i sig själv och ser den kollektiva skulden men inte den personliga, den fördärvade världen men inte sitt eget fördärvade hjärta, skulden mot skapelsen men inte skulden mot Skaparen. Så står vetenskapsmännen och politikerna där med sin halva sanning och stupar på sin oförmåga att förverkliga vad de vet borde göras. Men Bibeln förkunnar lika klart i dag som alltid *hela* sanningen, evangelium till individen: VÄND OM – TILL GUD!

Vem kan hjälpa?

"Kapitalismen, tekniken, pengarna och maskinerna ska lösa krisen" – men konkursboets skulder bara ökar, utplundringen av alla energi- och naturresurser bara accelererar, förhållandena för de fattigaste blir bara olidigare, och klyftorna bara växer. "Kommunismen ska lösa krisen" – men i sitt följ har den iskalla ateismen, utrotandet av allt vad gudstro heter. Alla reträttvägar stängs. Människan gick sin undergång till mötes, när hon vände Gud ryggen – och hon tror sig kunna undgå den genom att gå ännu längre bort från Honom. Ser du då inte klart, människa,

vart din blindhet har fört dig? Vänd om till din Gud!

Och detta är EVANGELIUM, den enda hoppfulla, verklighetsförankrade och realistiska nyhet människan kan få i denna tid: Du får vända om till Gud, och Han tar emot dig! Skulden är betald! Det har Jesus Kristus redan gjort på Golgata. Hans blod täcker till fulla konkursboets ändlösa skuld – *din* skuld. Du får möta Gud – utan skam, utan synd, utan blygsel – som ett barn sin Far. I och genom Jesu försoning, under Hans blods rening! Förlåten! Nyfödd! Oskyldig! Ren!!!

Människan är bedragen

Vi är förvaltare som totalt har missskött förvaltningen. Vi fick överta ett paradiset, en ren, fungerande jord, ett kretslopp i perfekt harmoni och funktion – och vi gjorde den till ett helvete, som sliter sönder sig självt i fruktan, hat, ångest, gift och split. Och mitt i detta helvete står den övermodiga människan i sin totala blindhet och säger: "Människan är god! Och det finns ingen djävul. Det finns inget helvete." Men hon är redan där. Hon har det inom sig. Hon har det omkring sig. Om med den fruktansvärda barlasten ska hon gå över evighetens tröskel, dit där ingen nåd längre finns och ingenting längre kan ändras. Kan någon bli så *ohyggligt* bedragen som den "upplysta" 1900-talsmänniskan?

Skulden är ofantlig – den kollektiva och den personliga – och ändå har *en* betalat den! Du kan bli rättsligt fri, så att det gäller i högsta himmelska instans och för alla evigheter! Och du kan få det bekräftat i känsla, upplevelse, liv och erfarenhet. Du kan bli född på nytt. Du kan bli rättfärdiggjord – fix och färdig för den *nya* skapelse, där rättfärdighet ska bo! Du kan bli frälst, frigjord, försonad, förlåten och förvandlad! Du får bli döpt och andedöpt! "Varför dröjer du då nu? Stå upp och låt döpa dig och avtvå dina synder och åkalla därvid Jesu namn!" (Apg. 22:16)